

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A szikra ára**

1. A szikra ára

Csó-Eliza

A pedálok fémje vágta Alinda talpát, de a lány nem lassított. A kijelzőn a wattmérő mutatója baljósan ingadozott a vörös zóna határán. Az őrszem hűvös, fémes léptei még mindig ott visszhangoztak a folyosó betonján, emlékeztetve őket a kolónia kíméletlen törvényeire: aki lemarad, az teher, aki teher, az selejt.

- Hagyd abba, Alinda! - sziszegte a nagymama, miközben ráncos keze reszketve szorította a vascsövet. A hangjában nem pusztán fáradtság, hanem fojtott, keserű düh bujkált. - Nem bírja el a lábad a dupla terhelést. Ha összeesel, mindkettőnket átminősítenek.

- Nem hagyom, hogy hozzád érjenek - vágta rá Alinda élesen, és még keményebben csapott le a pedálokra. A combja égett, a torkát kaparta a száraz, szintetikus levegő, de a düh átlendítette a holtpontra. Nem akarta hallgatni többé az öregek csendes megadását. Ember akar lenni, nem egy nyikorgó generátor alkatrésze.

Pár méterrel odébb János-g534 fogcsikorgatva tekerte a saját dinamóját. Szemeiben feszült, sötét harag izzott. A lány küzdelme egyszerre töltötte el félelemmel és egy fojtogató, mélyről jövő érzéssel, amit a kolónia szabályzata szigorúan tiltott.

- Ostoba vagy! - morogta János elfojtott hangon, de a tekintete odaforrt Alinda izzadt profiljára. - Nem hősködhetsz a hálózat ellen!

Alinda nem válaszolt, csak a ritmust tartotta. Ebben a nyers, dühös tempóban mégis ott dobogott valami, amit a gépek sosem érthettek meg: az egymásért vállalt áldozat makacs bizonyossága.